

Місто вітрів

Було тільки шосте листопада, а Чикаго вже вдруге за осінь замела хурделиця. У містера Освальда Т. Кемпбелла склалося враження, що дорогою до лікаря він приму-дрився вступити в усі без винятку калюжі на своєму шляху, по щиколотку повні брудної крижаної сльоти. Доки Освальд дістався потрібного місця, він згадав кожнісіньку непристойність зі свого чималого словника лайки, яким частково завдячував нетривалій службі в армії. Секретарка привіталася з ним і вручила кілька аркушів паперу.

— Містере Кемпбелл, ми отримали вашу медичну карту й документи від страхової компанії, але лікар Обечек воліє мати також деяку особисту інформацію про своїх пацієнтів, тож заповніть, будь ласка, для нас кілька форм.

«О господи, — подумав він, — і чому вічно доводиться щось заповнювати?» Але ввічливо кивнув, сів і взявся за документи.

Ім'я: *Освальд Т. Кемпбелл*

Адреса: *готель «Де Сото», Леннон-авеню, 1428, Чикаго, штат Іллінойс*

Стать: *чоловіча*

Вік: *52*

Волосся: *небагато... руде*

Очі: *сині*

Зріст: *172 см*

Вага: *73 кг*

Сімейний стан: *розлучений*

Діти: *дякувати богу, немає*

Найближчий живий родич: *колишня дружина, місіс Гелен Гвінн, адреса: Гоуп-стріт, 1457, Лейк-Форест, штат Іллінойс*

Перелічіть свої скарги: *«Чикаго Кабс» мають знайти нового другого бейсмена*

Питань залишалося ще чимало, але він просто проігнорував їх, підписався і повернув аркуші секретарці.

Згодом, коли Освальда вже оглянули, а він сидів і дрижав у холоднючій кімнаті, вбраний у саму лише тонку сіру бавовняну сорочку, яка закривала тільки перед, медсестра сказала йому вдягтися — лікар поговорить із ним у своєму кабінеті. Мало що він промерз до кісток і відчував дискомфорт після того, як його помацали й понатискали в багатьох незручних місцях, так ще й тепер, на додачу до всіх бід, коли він узявся надівати шкарпетки, виявилось, що ті досі крижані й наскрізь мокрі. Він спробував викрутити їх — і забризкав усю підлогу зафарбованою водою. Аж тут помітив, що фарба зі шкарпеток надала його ступням «приємного» темно-синього відтінку. «Чудесно!» — пробурмотів він сам до себе, викинув шкарпетки в сміттярку та, ляскаючи задниками, у холодних і мокрих шкіряних черевиках покрокував коридором.

Сидячи й чекаючи в кабінеті лікаря, він потерпав від нудги й дискомфорту. Читива не було ніякого, а закурити він не міг, бо збрехав лікареві, що кинув. Освальд поворушив пальцями на ногах, намагаючись їх зігріти, й роззирнувся кімнатою. Куди не глянь, все сіре. Сірість за вікном і в самому кабінеті. Невже не можна було пофарбувати стіни в якийсь інший колір? Під час його найнешодавнішого перебування в лікарні для ветеранів туди приходила жінка з лекцією про те, як барви впливають на настрій. Який ідіот вибрав сіру? Освальд терпіти не міг ходити до лікарів, але страхова компанія вимагала щороку проходити обстеження, щоб якийсь дурко розказав йому те, що він і так знає. Той лікар, який щойно

приймав Освальда, хоча б видавався приємним і посміявся з кількох його жартів, а тепер от десь запропастився. Більшість медиків, до яких його відправляли, були або на порозі пенсії, або тільки починали кар'єру й потребували піддослідних кроликів для набуття досвіду. Цей був старий. Сімдесятирічний або старший, прикинув Освальд. Може, саме тому він тягне kota за хвоста. Сірі стіни, сірий килим, сіра сорочка, сірий лікар.

Нарешті двері відчинилися й лікар увійшов, тримаючи результати його аналізів.

— То що, лікарю, зможу я цього року знову пробігти бостонський марафон? — запитав Освальд.

Цього разу лікар проігнорував Освальдову спробу пожартувати й сів за стіл, маючи досить серйозний вигляд.

— Містере Кемпбелл, — мовив він. — Мене зовсім не тішить те, що я мушу вам сказати. Зазвичай у таких випадках я хотів би, щоб із пацієнтом були присутні його родичі. У документах ви зазначили свою колишню дружину. Може, ви хотіли б подзвонити їй і запитати, чи зможе вона прийти?

Освальд різко перестав ворухити пальцями на ногах і прислухався.

— Ні, в цьому немає потреби. Щось негаразд?

— На жаль, так, — відказав лікар і розгорнув теку. — Я не раз і не двічі переглянув вашу карту та записи. Навіть покликав колегу з іншого відділення, пульмонолога, і запитав його думку, але, хай як це сумно, він погодився з моїм діагнозом. Містере Кемпбелл, я скажу вам як є. З таким станом здоров'я ще однієї чиказької зими вам не пережити. Ви мусите переселитися кудись, де клімат м'якший, якомога швидше, бо якщо цього не зробите — буду відвертий, можливо, навіть не дотягнете до Різдва.

— Отакої, — промовив Освальд, немов зважуючи почуте. — Ви певні?

— Певен. Мені шкода вам про це казати, але відколи вас оглядали востаннє, емфізема дійшла до критичної стадії.

Ваші легені й так сильно постраждали від перенесеного в дитинстві туберкульозу. Плюс стільки років постійного куріння й хронічного бронхіту — ви за одну сильну застуду від пневмонії.

— Ви серйозно? — знову перепитав Освальд. — Звучить не дуже оптимістично.

Лікар закрив теку, нахилився вперед і, дивлячись йому просто в очі, сказав:

— Ні, не дуже. Правду кажучи, містере Кемпбелл, з огляду на те, як швидко погіршився стан вашого здоров'я, навіть якщо ви переїдете до кращого клімату, мій найоптимістичніший прогноз — рік... можливо, два.

— Та ви жартуєте, — відізвався Освальд.

Лікар похитав головою.

— Ні, на жаль, ні. На цьому етапі емфізема виснажує ваше серце та інші органи. Вона шкодить не лише легеням. Зрозумійте, я кажу вам це, містере Кемпбелл, не для того, щоб вас злякати. Я вас застерігаю, щоб ви мали час скласти відповідні плани. Владнати справи зі своїм майном.

Хоч і вражений новинами до глибини душі, Освальд мало не розсміявся, почувши слово «майно». Ніколи в житті він не мав більш як двісті п'ятдесят доларів на банківському рахунку.

— Повірте мені, я дуже хотів би повідомити кращий діагноз, — продовжив лікар. І він казав це щиро. Йому було дуже прикро озвучувати погані новини. Він тільки познайомився з містером Кемпбеллом, але той йому відразу сподобався. — Ви точно не хочете, щоб я комусь подзвонив від вашого імені?

— Ні, не треба.

— Як ці новини вплинуть на ваші плани на майбутнє, містере Кемпбелл?

Освальд підвів на нього очі.

— До біса кардинально, здається мені, а вам хіба ні?

Лікареві було його шкода.

— Ну так, звісно. Мені просто цікаво, що саме ви планували.

— Нічого особливого... але точно не це.

— Ні, певна річ.

— Я знав, що здоров'я в мене слабеньке, але не думав, що вже час вибирати труну.

— Ну, як я вже сказав, вам треба виїхати із Чикаго якомога швидше, кудись, де повітря набагато чистіше.

Освальд розгубився.

— Але ж мій дім тут, у Чикаго. Навіть не знаю, куди я міг би поїхати.

— Може, ви маєте друзів, які мешкають деінде — скажімо, у Флориді? Або в Аризоні?

— Ні, всі мої знайомі — у Чикаго.

— Ох... Насмілюся припустити, бюджет у вас обмежений.

— Саме так. Я живу тільки на пенсію за непрацевдатність.

— Ой-йой. Напевно, жити у Флориді о цій порі року вам буде задорого.

Освальд, жодного разу там не бувши, відповів:

— Напевно.

Лікар зітхнув і відкинувся на спинку стільця, намагаючись зметикувати, чи не міг би якимось допомогти.

— Що ж такого... Чекайте, мій батько колись відправляв усіх своїх пацієнтів із хворими легенями в одне місце... якщо я правильно пам'ятаю, ціни там були досить резонні. — Він глянув на Освальда так, наче той мав би знати. — Як же воно називалося? Десь поблизу Флориди... — Лікар раптом щось пригадав і підвівся. — Знаєте що? У мене й досі є його старі теки в іншому кабінеті. Зачекайте, я піду подивлюся, може, знайду для вас потрібну інформацію.

Освальд втупився в сіру стіну. Поїхати із Чикаго? З таким же успіхом можна переселитися на іншу планету.

Коли Освальд пішов від лікаря, уже було темно і все ще неймовірно холодно. Він завернув за ріг Ріглі-білдінг, і вітер

із річки дмухнув йому просто в лице й зірвав з голови капелюха. Освальд обернувся й дивився, як капелюх котився перекидаючись вулицею, а тоді впав у канаву догори дригом і поплив, наче човен. Чорт його забирай, подумав він, аж тут крижаний вітер роздув жменьку волосся, яка все ще лишалася в нього на голові, тож Освальд вирішив бігцем наздогнати свій головний убір. Коли нарешті спіймав капелюха й надів його на голову, то усвідомив, що тепер взутий у мокрі черевики на босу ногу, вбраний у мокрий капелюх та ще й щойно пропустив свій автобус. Коли нарешті приїхав наступний, Освальд уже геть був задубнув від холоду й шоку, який спричинили нещодавно почуті новини. Сівши на сидіння, він краєм ока помітив рекламу магазину «Маршал Філд»: «Нехай це Різдво буде найкращим серед усіх! Цього року беріться за різдвяні закупи заздалегідь!» Освальд раптом усвідомив, що саме йому справді варто було б узятися заздалегідь, та й навіть так, можливо, вже занадто пізно. За словами лікаря, навіть якщо він доживе до цього Різдва, воно може виявитися його останнім.

Не те щоб Різдво хоч колись означало для нього щось особливе, та все одно думка про це була дивна. Він сидів і намагався осягнути, що світ і далі існуватиме без нього, а автобус ривками повз уздовж Стейт-стріт, що зараз, у годину пік, була повна машин і розлюченого гудіння нетерплячих водіїв. В автобус почало набиватися дедалі більше пасажирів, і вони теж не могли похизуватися добрим гумором. Одна жінка зиркнула на Освальда й сказала подрузі: «Були часи, коли джентльмени поступалися леді місцем». Він подумав про себе: «Леді, якби зміг підвестися, я б поступився», але все ще не відчував своїх ніг.

Хвилин за п'ять, коли Освальд уже міг ворушити пальцями рук, він занурив долоню в кишеню й витягнув брошуру, яку дав йому лікар. На обкладинці розмістили фотографію будівлі, схожої на великий готель, але розібрати було

важко. Брошура вицвіла, й скидалося на те, що на неї пролили воду, але напис під фотографією досі був читабельний:

ГОТЕЛЬ «ВУДБАУНД» НА СОНЯЧНОМУ ПІВДНІ ПІД УПРАВЛІННЯМ НОВОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

Горас П. Данлоп

Раніше керував «Гібсон Гаузом», що в Цинциннаті, штат Огайо

Далеко в найпівденнішому куточку Алабами на берегах звивистої ледачої річечки лежить сонний маленький хутирець під назвою Лост-Ривер — місцина, у якій, здається, час зовсім зупинився.

РОЗМІЩЕННЯ

Цей симпатичний санаторій гніздиться просто між затоками Пердідо та Мобіль, у субтропічному районі, завдяки чому тут чудово проводити зиму. На півдні від санаторію лежить Мексиканська затока, лагідні бризи з якої немовби постійно пом'якшують клімат. Близьке розміщення великої солоної водойми насичує повітря озоном, хлором та іншими необхідними для життя елементами. Замість холодної похмурості північної зими тут на вас чекають розкішне тепло й барви південного клімату, де хмарних днів майже не буває, небо лазурове і з нього повсякчас меться світло. Коли цей регіон нашої країни перебував під владою іспанців, його називали «зачарованим поясом».

КОРИСНІ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я ПОГОДНІ УМОВИ

Чимало недужих, ревматичних, розтривожених, виснажених і перепрацьованих людей покращили здоров'я та набули нової якості життя, провівши в цьому краї кілька місяців. Солоні вітри з Перської затоки навіють вам добрий апетит, навіть якщо їжа вас не тішить уже роками. Це бездоганне місце для цілковитого відновлення та відпочинку від галасливого й інтенсивного міського життя. Воно заспокоїть вашу

нервову систему незалежно від того, як сильно та постраждала. Місцевий клімат ідеальний для зимового відпочинку, а ще тут повсюди неперевершені джерела з кришталево-чистою водою. «Я б назвав увесь той регіон одним із садів Америки», — сказав лікар Марк Обечек із Чикаго.

Освальд здогадався, що це батько його теперішнього лікаря. Автобус смикнуло, він перегорнув сторінку й продовжив читати.

ВІДГУКИ ВІД ТИХ, ХТО ПОБУВАВ ТУТ УЗИМКУ

*Шановний містере Данлап,
нам неабияк сподобалися риболовля, катання на човні та приємні прогулянки серед густих хвойних лісів. Мелодійні трелі пересмішника рано-зранку, ароматне тепле повітря, що линуло в наші кімнати...*

Містер С. Сіммс, Чикаго, штат Іллінойс

Під іншим вицвілим фото виднівся підпис: «Вид на річку з великої веранди». Освальд перегорнув сторінку.

*«Я втекла з Півночі, від снігу, морозу й хурделиці
На сонячний Південь, де пишний квіт килимом стелиться».
(Вірш місіс Діани Берклі з Чикаго,
натхненний нещодавнім зимовим візитом)*

Ще одне вицвіле фото: «Містер Л. Дж. Гродзікі та його пречудовий улов».

РАЙ ДЛЯ РИБАЛОК!

У наших південних водах повно риби. Ось далеко не вицерпний перелік її видів: окунь звичайний і червоний, форель срібляста та ряба, щука, камбала, горбики, кефаль, яляц, сом, гар і тарпон (іноді його називають срібним королем). Більш ніж удосталь устриць, креветок і моллюсків.

Під іще одним вицвілим фото виднівся підпис: «Гурт чиказьких джентльменів зі втіхою курять, посмакувавши печеними устрицями».

Освальд перегорнув сторінку і побачив знімок, на якому нічого не зміг розгледіти: «Трояндовий кущ, під яким легко поміщається тридцятьоро людей!»

Автобус під'їжджав до його зупинки, тож Освальд загнув буклет назад у кишеню й подумав, якого біса людям *зі своєї волі* стояти під трояндовим кущем утридцятьох, хай як легко їм там поміститися.

Коли він дістався «Де Сото», готелю квартирному типу для чоловіків, у якому мешкав уже вісім років, кілька його знайомих сиділи в лобі й дивилися телевизор. Вони помахали Освальду.

— Як твій огляд?

— Жахливо, — відповів він, висякуючи носа. — Може таке бути, що гигну ще до Різдва.

Усі засміялися, думаючи, що це жарт, і відвернулися до екрана з новинами.

— Ні, я серйозно, — ще раз спробував він. — Лікар сказав, що справи кепські.

Освальд постояв, чекаючи якоїсь реакції, проте на нього більше не звертали уваги, а він почувався занадто виснаженим, щоб когось у чомусь переконувати. Він піднявся у свою кімнату, вимився у ванній, надів піжаму і всівся в крісло. Підпалив цигарку й втупився поглядом у синю неонову рекламу пива «Пабст Блю Ріббон» у вітрині свого улюбленого бару через дорогу. «Чорт забирай, — подумав він. — Як людині обійтися без випивки в такий момент?» Але рік тому інший лікар повідомив йому, що печінка зносилася і якщо він знову вип'є, то вріже дуба. То й що? Тепер, коли він усе одно скоро помре, напитися до смерті видається не такою вже й поганою ідеєю. Однаково його кінець близько, а так принаймні вийде ще кілька разів добряче повеселитися.

Освальд поміркував, чи йому, бува, не вдягнутися й не піти в той бар, але не став. Він пообіцяв своїй колишній дружині Гелен, що не напиватиметься, і дуже не хотів знову її розчарувати, тож просто сидів і щосили старався жаліти себе. Йому від самого початку не щастило. Заразився туберкульозом у восьмирічному віці, разом із 75 відсотками вихованців Хлопчачого сиротинця імені Святого Джозефа, й усе життя знай потрапляв до лікарень, нездужаючи на хронічний бронхіт та пневмонію. Бувши сиротою, він так і не дізнався, яке в нього походження і хто його батьки. Людина, яка покинула його на сходах церкви тієї ночі, не залишила ніяких підказок, — тільки кошик, у якому він лежав, і бляшанку супу «Кемпбелл». Він не мав жоднісінького уявлення, як його насправді звали. Ім'я «Освальд» було на черзі в сиротинському переліку імен для новоприбулих, а через ту бляшанку супу йому дали прізвище «Кемпбелл», а також літеру Т., адже суп був томатний. Не знав він і свого етнічного походження. Але якогось дня, коли йому було десь дванадцять, один священник добре роздивився Освальдів чималий ніс, руде волосся, маленькі примружені блакитні очі й зауважив: «Кемпбелле, закладаюся на десятку, що ти ірландська морда». Тож Освальд став вважати себе ірландцем. Знову карти лягли не на його користь, якщо говорити про проблеми з алкоголем.

Але його негаразди полягали не тільки в любові до випивки. Йому нічого не давалося легко. Ані навчання, ані спорт, ані дівчата. Він так і не зумів утриматися на жодній із робіт, і навіть з армії його звільнили передчасно за станом здоров'я. Освальду здавалося, що всі інші з'явилися на цей світ із переліком вказівок, окрім нього. Від самого початку він почувався гидким каченям серед прегарних лебедів і так і не дочекався від життя якогось приємного сюрпризу, а тепер воно добігає кінця.

Десь через годину намагань відчути якомога більше жалю до себе Освальд раптом збагнув, що, попри всі зусилля,

не дуже-то й засмутився! Принаймні не так сильно, як слід би, коли тобі вказують на вихід. По правді, відійшовши в засвіти, він сумуватиме лише за двома речами: іграми «Чикаго Кабс» і Гелен. На жаль, саме в такому порядку, що стало однією з причин їхнього розлучення.

Щиро кажучи, по-справжньому журитиметься за ним тільки Гелен. Хоч вона й вийшла заміж удруге та народила двох дітей, нікого ближчого за неї в нього не було. Колись він часто приходив до неї в гості на вечерю, але віднедавна припинив. Її другий чоловік був трохи козел, а двоє нестерпних малих хлопчаків підросли й перетворилися на нестерпних скиглів-підлітків, які тільки те й робили, що завдавали їй прикрошів. Тепер щоразу, коли Освальд до них навідувався, йому хотілося задушити або одного, або й відразу обох хлопаків, тож він просто перестав ходити. Іншим людям не вкажеш, як виховувати їхніх нащадків, особливо з огляду на те, що ще однією причиною їхнього розлучення було бажання Гелен мати дітей, а він їх не хотів. Провівши перші сімнадцять років життя в одному приміщенні з п'ятьма сотнями крикливих і верескливих малих, він надивився на дітей донесхочу. І все ж, попри явну байдужість до свого прийдешнього скону й незнання протоколу в таких речах, він вирішив, що має хоч комусь розказати про свій прогноз. Напевно, слід сказати бодай Гелен. Але тоді, ще трохи зваживши цю затію, він запитав себе: а навіщо? Якщо згадати, яка вона жінка — колишня медсестра та людина з добрим серцем, — дізнавшись, який він хворий, Гелен точно наполягатиме, щоб він переїхав до них і щоб вона його доглядала. Нащо покладати на неї цей тягар? Нащо її хвилювати? Вона нічим цього не заслужила. Він і так уже спричинив їй клопотів. У неї досить своїх проблем, та ще й ті підлітки.

Ні, вирішив він, найкраще, що він може для неї зробити — це просто поїхати геть і лишити її жити своїм життям. У такому разі якщо він захоче випити, ніхто йому й слова не скаже і не зверне уваги. Усе, що йому треба, —

це знайти місце, яке він зможе собі дозволити на свою маленьку державну пенсію: шістсот доларів на місяць.

Він витягнув брошуру готелю «Вудбаунд» із кишені пальта й розгорнув її на наступній сторінці, де Горас П. Данлоп питав у читача:

НАЩО ЇХАТИ У ФЛОРИДУ?

Нащо їхати у Флориду з її плавнями та дефіцитом якісної води? Нащо їхати в Нью-Мехіко й дихати лужним пилом? Нащо їхати в Каліфорнію, з її холодними незручними будинками, за дві-три тисячі кілометрів, коли до округу Болдвін можна дістатися із Чикаго за двадцять шість годин? Обабіч річки ви побачите чудесні зелені зарості магнолії, лавра, стираксу, кубинської сосни, ясеня, клена, вічнозелених, туї, а також велике розмаїття кущів, іспанський мох, що звисає із живих дубів, безліч мандаринових дерев, горіхів, кумквату, груш, фіг та яблунь. Зими тут — як весна чи рання осінь на Півночі. Власне, насолоджуватися приємними прогулянками на природі можна мало не щодня... На березі річки повно гусей, качок, диких індиків, голубів, куріпок, енотів та білок. У нас тут повно кришталево-чистих джерел і хорошу питну воду дістають із глибини 20–30 футів. Завдяки м'якому кліматові різноманітні фрукти та овочі достигають десь на два тижні раніше, ніж в інших куточках країни. Що це все означає для людини, яка прагне покращити стан свого здоров'я? Це означає полегшення та зцілення для тих, хто хворіє на бронхіт, катар і ревматизм, а також цілковитий захист від пневмонії, це означає легке одужання для тих небагатих, хто в нашому краї підхоплює грип. Для блідих чи хворобливих хлопчиків і дівчаток це означає безжурні ігри просто неба та насолоду від збирання прегарних квітів на Різдво.

ОРЕНДУЙТЕ СИМПАТИЧНУ КІМНАТКУ АБО ПЕРШОКЛАСНИЙ БУДИНОЧОК!

Від усього серця запрошуємо вас відвідати наш чудесний край! Землі в нас стільки ж, скільки в Чикаго, просто будинків менше. Не подумайте, що ми перебільшуємо. Приїздіть і по-

бачте на власні очі сонячне світло, квіти й цвіт апельсинових дерев у грудні.

На звороті останньої сторінки була пісня з нотами.

ЛЮБА АЛАБАМА

Слова й музика Гораса П. Данлопа

Кіда тіні вечір
 На південний шир,
 Там дрімлюх щечече
 В небі, повнім зір...
 Я сню...
 ...Любу Алабаму, де усміхнені люди
 Змушують стрибати навіть серце сумне, —
 Любу Алабаму, де пташня скрізь і всюди
 Співом віта́ радо мене.

Між соснин зміїться
 Річка лісова,
 Сріблячись, як місяць
 Блиском залива
 Мою...

...Любу Алабаму, де усміхнені люди
 Змушують стрибати навіть серце сумне, —
 Любу Алабаму, де пташня скрізь і всюди
 Співом віта́ радо мене¹.

Освальд поклав брошуру на стіл. Нуднішого місця точно не знайти по всій Америці, але він знімав перед Горасом П. Данлопом капелюха — той, безсумнівно, зі шкіри пнувся, аби заманити до себе людей. Такому натискові важко протистояти. Завтра він подзвонить друзяці Горасу й дізнається, скільки коштуватиме орендувати симпатичну кімнатку або першокласний будиночок, а також де там найближчий бар.

¹ Переклад Дмитра Щербини. (Тут і далі прим. пер.)

Алло, операторко

Наступного ранку, після звичного нападу кашлю тривалістю з пів години — хвилин сорок п'ять, Освальд підпалив свою першу сигарету, підняв слухавку і набрав номер, зазначений у брошурі.

— Перепрошую, сер, але цей номер не обслуговується. Ви певні, що він правильний?

— Певний. Я ось на нього дивлюся.

— А за яким кодом ви намагаєтеся подзвонити?

— Бачте, я не знаю. Це номер готелю «Вудбаунд» у Лост-Ривері, округ Болдвін, штат Алабама.

— Я вас з'єднаю з місцевою довідковою. — За якусь мить відповіла інша операторка. — Я можу вам чимось допомогти?

— Дуже сподіваюся. Я намагаюся додзвонитися в готель «Вудбаунд».

— Одну секунду, сер, зараз спробую його для вас знайти. — В операторки був такий відчутний південний акцент, що йому здалося, ніби вона з нього підсміхається. — Мені шкода, сер, але я не змогла знайти готелю «Вудбаунд» у жодному з міст округу Болдвін.

— Ох. А ви в якому місті?

— Я в Мобілі.

— В Алабамі?

— Так, сер.

— Ви коли-небудь чули про місце з назвою Лост-Ривер?

— Ні, сер, не чула.

— А є у вас номер *хоч якогось* закладу звідти?

— Зачекайте хвилинку, я зараз гляну... Сер, я маю номер громадського центру в Лост-Ривері, а також їхнього

поштового відділення. Чи бажаєте подзвонити до котрогось із них?

— Так, спробуємо громадський центр. Може, там мені допоможуть.

Навіть не за п'ять хвилин до того місіс Френсіс Клевердон, приваблива, трохи пухкенька жіночка з волоссям таким білим і м'яким, наче цукрова вата, та її молодша сестра Мілдред саме ввійшли до громадського центру через кухню. Надворі було двадцять два градуси, а в приміщенні центру — жарко та душно, тож вони відчинили вікна й увімкнули вентилятори на стелі. Була перша субота місяця. Того вечора мали відбутися щомісячні збори та спільна вечеря лост-риверської громади. Жінки прийшли раніше, щоб принести їжу, приготовану на вечерю, а також щоб підготувати приміщення до заходу. Френсіс принесла дві накриті великі миски: одну із запіканкою із зеленою квасолею, другу — з макаронами із сиром, і кілька десертів.

Мілдред, яка приготувала смажену курятину та свинячу вудженину, почула, що дзвонить телефон, але проігнорувала дзвінок. Френсіс саме ходила до машини, а коли повернулася, Мілдред сказала:

— Не відповідай. Напевно, це міс Альма, торохтітиме до самого ранку.

Вони сходили до машини ще раз і повернулися з двома тортами й трьома горіховими пирогами, а телефон досі дзвонив.

Зі словами: «Ти ж знаєш, що вона просто так не здасться», Френсіс підняла слухавку за секунду до того, як Освальд збирався її покласти.

— Алло?

— Алло! — сказав він.

— Алло? — мовила вона знову.

— Хто це?

— Френсіс. А це хто? — запитала вона з таким самим південним акцентом, як в операторки.

— Це Освальд Кемпбелл, я намагаюся знайти номер одного готелю.

— Що ж, містере Кемпбелл, ви додзвонилися до громадського центру.

— Я знаю. Мені цей номер дала операторка.

— Операторка? Звідки ви дзвоните?

— Из Чикаго.

— Божечки!

— У вас часом немає номера готелю «Вудбаунд»? Це санаторій, він має бути десь у ваших краях.

— Готелю «Вудбаунд»?

— Ви про нього чули?

— Так, я про нього чула... але його більше немає.

— Зачинився?

— Ні, згорів.

— Коли?

— Хвилинку, я спитаю в сестри. — Френсіс гукнула: — Мілдред, коли згорів той старий готель?

Мілдред дивно на неї глянула.

— Десь у тисяча дев'ятсот одинадцятому, а що таке?

— Містере Кемпбелл, у тисяча дев'ятсот одинадцятому.

— У тисяча дев'ятсот одинадцятому? Та ви смієтеся!

— Ні. Кажуть, згорів ущент менше ніж за годину.

— Ох... ну що ж... Ви могли б порадити мені якийсь інший готель, куди я міг би подзвонити?

— Тут, у нас?

— Так.

— У нас тут готелів немає.

— Ох.

— Були кілька, але давно. Якщо не секрет, звідки ви дізналися про старий «Вудбаунд» аж ген у Чикаго?

— Мій лікар дав мені брошуру, але вже ясно, що вона застаріла. Все одно спасибі.

— Чекайте секунду, містере Кемпбелл, — мовила Френсіс і знову гукнула: — Мілдред, зачини ширму, мухи залітають. Перепрошую, містере Кемпбелл. А яке саме місце ви шукаєте?

— Та от просто шукаю, де перебути кілька зимових місяців, утекти від холодної погоди ненадовго. У мене трохи негаразд із легенями.

— Божечки. Це недобре.

— Так. Лікар сказав, що я маю поїхати геть із Чикаго якомога швидше.

— Воно і ясно. Напевно, там у вас холодно.

— Так, — відказав він, не бажаючи її образити й водночас прагнучи покласти слухавку. Напевно, цей дзвінок уже влетів їй у вуха. Але місіс Клевердон вела далі:

— Ну, тут у нас жарко. Ось щойно повідчиняли вікна й увімкнули вентилятори. Ох, чекайте, містере Кемпбелл, я мушу зачинити двері...

Доки чекав, він і справді чув спів пташок десь на тлі вдалині. Напевно, це ті чортові дрімлюги, подумав він, і вони коштують йому грошей.

Френсіс знову взяла слухавку.

— Я повернулася, містере Кемпбелл. Слухайте, ви шукаєте місце для себе і своєї дружини чи тільки для себе?

— Тільки для себе.

— Ви вже кудись дзвонили?

— Ні. Хотів розпитати в тому готелі, з брошури він видавався приємним місцем. Ну що ж, все одно дякую вам.

— Містере Кемпбелл, чекайте хвилинку. Дайте мені свій номер. Я порозпитую, може, щось для вас знайду.

Він назвав їй свій номер, просто щоб вона поклала слухавку. Божевільня якась. Видно, вони там правлять теревені з будь-ким, хто до них зателефонує.

Мілдред повернулася до кухні, розставивши квіти на двох довгих столах в іншій кімнаті.

— З ким це ти так довго говорила по телефону?

— З якимось бідакою із Чикаго. У нього хворі легені, тож він шукає, куди поїхати на зиму. Лікар дав йому брошуру з того старого готелю, тож він думав приїхати сюди. — Вона підійшла ближче й дістала величезний кавник. — Цікаво, а через що той згорів?

— Кажуть, через щурів і сірники.

— Святі небеса, — мовила Френсіс, відкриваючи велику темно-коричневу бляшанку кави «Ей енд Пі Ейт О'клок Кофі». — Ті тварюки будь-що погризуть, правда?

Наступного дня, близько третьої по обіді, Освальд саме збирався підняти слухавку і вкотре зателефонувати у Флориду, коли задзвонив телефон.

— Алло?

— Містере Кемпбелл, це Френсіс Клевердон, та жінка з Алабами, з якою ви вчора розмовляли. Ви мене пам'ятаєте?

— Так, звісно.

— Скажіть, ви вже підшукали собі місце?

— Ні, таке, щоб було на мою кишеню, — ні.

— Ясно. Ну, якщо вам ще хочеться сюди приїхати, здається, я знайшла вам житло. У мене є одна дуже приємна сусідка, і вона сказала, що радо здасть вам кімнату безстроково.

— Гм, — відповів Освальд. — Як думаєте, скільки вона за це захоче?

— Вона сказала, що п'ятдесяти доларів на тиждень їй цілком вистачить, якщо вам це не задорого. Певна річ, ця оплата покриває і харчування. Це не забагато?

Освальд додав до своєї шістсотдоларової пенсії невеличкі виплати від уряду за звільнення за станом здоров'я й вирішив, що подужає. Ті заклади у Флориді, куди він додзвонився, називали вдвічі, а то й утричі вищі ціни.

— Ні, мені ця сума підходить. Коли можна буде заселитися?

— Бетті сказала, що можете приїжджати коли завгодно, що швидше, то краще — річка о цій порі року така красива. Але, містере Кемпбелл, перш ніж ви щось для себе вирішите, я маю вас застерегти. У нас тут просто маленьке містечко, ми тільки те й маємо, що одну продуктову крамницю та поштове відділення, але якщо вам хочеться пожити серед тиші й спокою в теплом кліматі, можу гарантувати, що вам тут цього буде предостатньо.

— Звучить привабливо, — збрехав Освальд. Нічого гіршого він і придумати не міг, але ціну пропонували хорошо. Він вирішив, що, певно, варто погоджуватися, доки не передумали.

— Що ж, тоді домовилися, — сказала Френсіс. — Просто передзвоніть мені й повідомте, коли збираєтеся приїхати, і ми когось відправимо по вас.

— Добре.

— Ще одне, містере Кемпбелл, просто щоб ви знали. Ми тут — дуже приязні та компанійські, завжди прийдемо на поміч, якщо буде треба. Але якщо ви не захочете, вас ніхто не турбуватиме. Загалом ми займаємося кожен своїми справами.

Френсіс не збрехала містерові Кемпбеллу — мешканці Лост-Ривера й справді займалися кожен своїми справами. Однак водночас Френсіс, у душі натура романтична, не могла не відчувати легкого оптимізму. Серед громади було четверо вдів і троє незаміжніх жінок, тож незнайомиць точно мав би оживити ситуацію. Зокрема, незаміжня була її сестра Мілдред. Френсіс належала до вдів, але відособлювала себе від решти. Вона прожила в дуже щасливому шлюбі двадцять сім років і була цілком не проти жити самими спогадами, але вболівала за те, щоб у майбутнє решти панянок втрутилася доля. Зрештою, вона була пресвітеріанка й щиро вірила в Божий промисел. Окрім цього, так сталося, що містер Кемпбелл зателефонував

саме в першу суботу місяця — зазвичай єдиний день, коли в громадському центрі були люди, а це точно ну ніякий не збіг. Хіба не буде чудесно, якщо він виявиться чийсь принцом на білому коні? Єдиним іншим неодруженим чоловіком у Лост-Ривері був Рой Ґріммітт, власник продуктової крамниці. Але той мав лише тридцять вісім років — надто молодий для більшості жінок. До того ж якщо зважити на його життєві перипетії, скидається на те, що Рою ніколи не закортить одружитися. Шкода, подумала Френсіс, бо він не тільки вродливий, а й приємний чоловік, але вона розуміла його краще за інших. Знайшовши своє справжнє кохання, ні з ким іншим бути не захочеш.